

Rejsebeskrivelse Byumba, vinteren 2018

Team: Anna, Banan, Herit, Hervør, Katharina, Mette og Sonbol

Det var med en vis spænding at vi begav os ud på dentalmissionen. For hvem var det egentlig vi skulle tilbringe missionen sammen med, hvordan fungerede det med tolkene, hvor og hvordan skal vi bo og hvad med maden?

Vi besluttede derfor at mødes i Kigali og bruger 2-3 dage sammen inden arbejdet skulle gå i gang. På den måde kunne vi lære hinanden at kende, indsnuse den rwandiske stemning og sammen opleve Akagera National Park.

Vi blev hurtigt et godt sammentømret team og det var en godt pakket bus med dentalmaterialer, der søndag kørte de knap 2 timer nordpå til Byumba. Det var en meget smuk køretur i et kuperet terræn med terrassemarker og frodig vegetation.

Hotellet, vi skulle bo på, gjorde alt, hvad de kunne for at få os til at føle os godt tilpas og opfylde vores ønsker. Vi skulle bare vænne os til varierende mængder vand, strøm og Wi-Fi.

Hver morgen kørte vi i minibus de 15-20 minutter til sundhedscenteret sammen med vores 6 uundværlige tolke. Det var 6 unge studerende, der ikke havde nogen tandlægemæssig baggrund, men havde valgt at arbejde for dentalmissionen som et fritidsjob i en uge. De var helt fantastiske. De fik hurtigt lært, hvilke instrumenter, vi skulle bruge og kunne, som ugen gik, give tandbørsteinstrukser til alle patienter, mens der blev ventet på at bedøvelserne kom til at virke. Samtidig var de helt uundværlige tolke, da det ikke var voldsomt mange ord, vi fik lært at sige på Kinyarwanda, dog nogen mere end andre

Når vi om morgenen kom op på klinikken, sad der allerede 40-50 patienter og ventede på først at blive visiteret og derefter at blive behandlet. Patienterne var bare så tålmodige – aldrig sure bemærkninger om ventetid, men derimod stor taknemmelighed for at være blevet behandlet. Behovet var stort, og det var dejligt at kunne hjælpe mange patienter af med smertegivende tænder, de havde haft gennem længere tid.

Klinikken bestod af et stort rum på sundhedscenteret, som var pyntet med stof i det rwandiske flags farver, så det virkede lidt hyggeligere. Ingen patientstole, men 3 hospitalsenge og 3 brikse gjorde det ud for tandklinikken.

Højden på sengene gjorde at arbejdsstillingerne kunne opfattes som problematisk, men i stedet kunne man også se på det som en udfordring.

Der opstod også andre udfordringer, da autoklaven allerede første dag viste sig ikke at kunne holde trykket på det nødvendige niveau. Men Herit, der er en garvet klinikassistent, var ikke sådan at slå ud, så hun fik hurtigt organiseret kar med klor, sæbe og sprit, så alle instrumenter blev forsvarligt rengjort og kunne bruges, indtil vi fik adgang til sundhedscenterets store autoklave.

En af de rigtige dejlige ting var alle de glade børn der nysgerrigt kiggede forbi klinikken på vej hjem fra skole. Eller stoppede deres fodboldkamp, med en fodbold lavet af papir omviklet med elastikker, for at snakke med os. Generelt var befolkningen altid smilende, glade og imødekommende.

Det gjaldt også da vi en morgen besøgte SOS-børnebyens Kindergarten og deltog i deres morgensang. Både voksne og børn gav os en fantastisk oplevelse med glad sang og dans inden vi fik lov at besøge to af klasserne.

Meget få ord siger næsten alt om vores dentalmission: samhørighed, fællesskab og gensidig respekt.